

De schuld van de media

Als je op bijeenkomsten van de Raad van Beheer komt, hoor je niets anders: al die onterechte, negatieve aandacht voor de rashond in de media! Terwijl 'we' toch zo goed bezig zijn! En ja, sommige rasverenigingen zijn inderdaad goed bezig.

Voor de algemene ledenvergadering van de Raad van Beheer van 24 mei a.s. staan stukken op de agenda, voorbereid door de werkgroep Fokkerij en Gezondheid, die een eerste stap moeten zetten naar een beleid dat meer gericht is op het fokken van gezonde dieren. Er waren vele vergaderingen van zowel de Taskforce Rasverenigingen als de werkgroep Fokkerij en Gezondheid en twee 'verdiepingsdagen' voor nodig om tot deze stukken te komen. En nu maar afwachten of de voorstellen ook worden aangenomen.

Want het probleem van een organisatiestructuur als die van de Raad van Beheer is, dat er een breed draagvlak nodig is voordat een besluit kan worden genomen. Hoe goed de argumenten ook zijn, veranderingen kosten daardoor tijd, heel veel tijd. Het zijn de rasverenigingen en de fokkers zelf, de 'eigenaren' van het bedrijf Raad van Beheer, die in meerderheid moeten besluiten dat er wat moet veranderen. Op de laatste, beslissende ledenvergadering kan een volledig uitgedacht en afgestemd traject alsnog stranden, wat weer leidt tot frustratie bij anderen. Een verschijnsel dat we overigens ook bij andere organisaties met eenzelfde structuur tegenkomen, zoals de FNV met de aangesloten bonden. Niet voor niets probeert men daar nu de oude structuur te veranderen.

De resultaten van de manier waarop gefokt wordt, leidt ertoe dat rashonden onderwerp van gesprek zijn in de media, waar eigenaren van zieke honden en dierenartsen laten zien wat de gevolgen van een onverantwoorde fokkerij zijn. Er zijn stapels wetenschappelijke artikelen over de negatieve gevolgen van inteelt, maar de combinatie halfbroer/halfzus is nog steeds toegestaan. Er worden op shows nog steeds zieke, kreupele en soms blinde honden kampioen. En laten we maar zwijgen over de rassen waarbij het gewenste, rastypische uiterlijk zoveel leed bij de honden veroorzaakt dat een leven zonder pijn niet meer mogelijk is.

Het beeld dat in de media wordt neergezet, is het beeld dat we zelf naar buiten brengen. De media houden ons alleen een spiegel voor. Wat we zien in die spiegel bevalt ons niet, want er zit een groot verschil in hoe wij *denken* over te komen (wij zijn hard bezig en doen er alles aan) en hoe we *werkelijk* over komen. En zeg nou zelf, 2 jaar praten om tot een eerste aanzet te komen, straalt geen daadkracht uit. Je kunt als verantwoordelijk bestuurder urenlang interviews geven, maar daarmee verander je niets aan de situatie. Hoe goed je bedoelingen ook zijn.

De realiteit is dat besluitvorming lang (te lang) op zich laat wachten en de besluiten vaak een zwak aftreksel zijn van het oorspronkelijke plan. En dan heb ik het nog niet eens over de uitvoering.

We zullen eerst iets wezenlijks aan het bevorderen van de gezondheid van de rashond moeten doen en zolang dat niet gebeurt... geven we gewoon de media de schuld. Want de bringer van het slechte nieuws wordt, volgens eeuwenoud gebruik, graag om zeep geholpen.

Marianne Eggink, februari 2012